

ЛИТОВСКИЙ ВѢСТНИКЪ.

ОФИЦИАЛЬНАЯ

ГАЗЕТА.

№

25.

KURIER LITEWSKI.

GAZETA URZĘDOWA.

Вильна. Вторникъ. 29-го Марта — 1838 — Wilno. Wtorek. 29-go Marca.

ВНУТРЕННІЯ ИЗВѢСТІЯ.

Вильна.

Его Сіятельство, Господинъ Виленскій Военный Губернаторъ, Гродненскій, Бѣлостокскій и Минскій Генераль-Губернаторъ, Генераль-Адъютантъ Князь Долгоруковъ, 24-го ч. с. м. въ 10 часовъ вечера возвратиться изволилъ изъ Ст. Петербурга.

Санктпетербургъ, 21-го Марта.

Высочайшимъ Приказомъ отъ 16-го Марта, увольняются въ отпускъ: Генераль отъ Инфантеріи Князь Горчаковъ 1-й, за границу, для излеченія болѣзни, и Командиръ 1-го Пѣхотнаго Корпуса, Генераль-Адъютантъ Баронъ Гейсмаръ, къ Германскимъ минеральнымъ водамъ, для излеченія болѣзни, на пять мѣсяцевъ. (Рус. Инв.)

— Его Императорское Величество, во 2-й день сего Марта, Высочайше повелѣть соизволилъ: по случаю кончины Митрополита Греко-Унитскихъ Церквей Юсафата, Архіепископа Полоцкаго, Бѣлорусскою Греко-Унитскою Епархіею управлять Викарію его, Оршинскому Епископу Василию.

— Государь Императоръ, по всеподданнѣйшему докладу Г. Вице-Канцлера Графа Нессельроде, о представленіи Посольства Нашего въ Парижъ, что нѣкоторые Польскіе выходцы обращаются къ оному съ просьбою о дозволеніи имъ возвратиться на родину по тому уваженію, что они вывезены были въ несовершеннолѣтнѣ еще лѣтахъ своими родителями и не принимали въ мѣтежъ участія, Высочайше повелѣть соизволилъ, чтобы тѣмъ изъ выходцевъ, которые при выѣздѣ въ чужіе края изъ Царства Польскаго и изъ Губерній отъ Польши возвращенныхъ, не имѣли еще 15-ти лѣтъ отъ роду, дозволено было представлять просьбы о возвращеніи въ отечество, и чтобы таковыя просьбы принимаемы были въ разсмотрѣніе, если оны будутъ поданы въ теченіи одного года со времени достиженія просителями совершеннолѣтія.

— Государственный Совѣтъ, въ Департаментѣ Экономіи и въ Общемъ Собраніи, разсмотрѣвъ представленіе Министра Внутреннихъ Дѣлъ о повсемѣстномъ введеніи въ пользу городскихъ доходовъ сбора съ протеста векселей, засвидѣтельствованія и явки заемныхъ писемъ, Министромъ, Высочайше утвержденнымъ 2-го Февраля, положилъ постановить на предметъ сей слѣдующія правила:

1) Со всѣхъ предъявляемыхъ къ протесту векселей и съ представляемыхъ къ засвидѣтельствованію, судебной корроборации, или же взысканію, заемныхъ писемъ, облиговъ, облигацій и иныхъ, подъ какимъ бы то ни было наименованіемъ, долговыхъ обязательствъ, взимается въ доходъ того города, гдѣ оны акты предъявляются, сборъ по цѣнѣ, въ какую актъ написанъ, въ слѣдующемъ размѣрѣ:

а) Съ векселей при протестѣ оныхъ по полупроценту.

И б) Съ заемныхъ писемъ, облиговъ, облигацій и иныхъ, подъ какими бы то ни было наименованіями долговыхъ обязательствъ и актовъ, при предъявленіи

WIADOMOŚCI KRAJOWE.

WILNO.

Яśnie Оsviecony Pan Wileński Wojenny Gubernator, Grodzieński, Białostocki i Miński Jenerał-Gubernator, Jenerał-Adjutant Xiążę Dothorukow, dnia 24 t. m. o godzinie 10-tej wieczorem, powrócił z St. Petersburga.

Sankt-Petersburg, 17-go Marca.

Przez Najwyższy Rozkaz pod dniem 16 Marca uwalniają się na urlop: Jenerał Piechoty Xiążę Gorczakow 1-szy, za granicę, dla wyleczenia się z choroby, i Dowódca 1-go Korpusu Piechoty, Jenerał-Adjutant Baron Geismar, do wód mineralnych Niemieckich, dla wyleczenia się z choroby, na pięć miesięcy. (Rus. In.)

— Jego CESARSKA MOŚĆ, dnia 2-go teraźniejszego Marca, Najwyżej rozkazać raczył: z okoliczności śmierci Metropolity Greko-Unickich kościołów w Rosyi Jozafata, Arcybiskupa Połockiego, Białoruską Greko-Unicką Dyecezyą zarządzać jego Wikaryuszowi, Orszańskiemu Biskupowi Bazylemu.

— NAJJAŚNIEJSZY CESARZ Jego MOŚĆ, na przełożenie najuniższe P. Vice-Kancelerza Hrabiego Nesselrode, iż Poselstwo Rosyjskie w Paryżu przedstawiło, że niektórzy wychodźcy Polscy udają się doń z prośbą, o pozwolenie im wrócenia do rodzinnego kraju z tego względu, że oni w nieletności przez rodziców byli wywiezieni i do powstania nie należeli, Najwyżej rozkazać raczył, iżby tym z liczby wychodźców, którzy w chwili opuszczenia Królestwa Polskiego i Gubernij od Polski powróconych, nie mieli jeszcze lat 15 wieku, pozwolono było podawać prośby o powrót do ojczyzny i żeby takowe były przyjmowane na rozpatrzenie, jeżeli będą podane w ciągu roku od dnia dójścia przez proszących lat zupełnych. (Oznajmiono Rz. Senatowi przez P. Min. Spraw. Wewn. 12 Lutego b. r.)

— Rada Państwa, na Departamencie Ekonomii i na Powsechném Zebraniu, rozpatrzywszy przedstawienie Ministra Spraw Wewnętrznych o wprowadzeniu w całym Państwie na rzecz dochodów miejskich poboru od protestacji wełnow, poświadczenia i zająwiania pism pożyczkowych, przez Opinią, Najwyżej utwierdzoną 2-go Lutego, zamierzyła postanowić na ten przedmiot prawidła następujące:

1) Ze wszystkich podawanych, do protestacji wełnow i od przedstawianych do poświadczenia, sądowej korroboracji, albo do uzyskania, pism pożyczkowych, obligów, obligacji i innych, pod jakimbykolwiek były nazwaniem, zobowiązań długowych, pobiera się na dochód tego miasta, gdzie się te akta zająwiają, pobor podług ceny, na jaką akt jest napisany, w proporcji następującej:

a) Od wełnow przy ich protestacji po pół procentu.

I b) Od pism pożyczkowych obligów, obligacji i innych, pod jakimbykolwiek nazwaniami długowych zobowiązań i aktów, przy ich złożeniu do poświadczenia,

къ засвидѣтельствуванію, по написаніи, по четверти, и при явкѣ по сроку, равномерно по четверти же процента.

Съ иностранныхъ, предъявляемыхъ для протеста, векселей, данныхъ на иностранныя деньги, сборъ таковой производится съ той суммы, какая составитъ по приведеніи иностранной монеты въ Россійскую.

2) Сборъ сей производится въ одинаковомъ количествѣ, какъ въ столицахъ, такъ и во всѣхъ городахъ губернскихъ, уѣздныхъ, портовыхъ, заштатныхъ и военного поселенія, а равно и во всѣхъ посадахъ и мѣстечкахъ, казенныхъ или владѣльческихъ, гдѣ только существуютъ присутственныя мѣста или лица, коимъ предъявляются помянутые акты для засвидѣтельствуванія, судебной корроборации, протеста или взысканія, и поступаетъ, въ городахъ и мѣстечкахъ казенныхъ, въ общую массу городскихъ доходовъ, и во владѣльческихъ, исключительно на содержание полиціи и пожарной части.

3) Пріемъ всѣхъ поименованныхъ актовъ къ засвидѣтельствуванію судебной корроборации, протесту или взысканію, производится, по точной силѣ ст. 494, 495 и 1341 Свода Законовъ Гражданскихъ и ст. 349 Св. Уставовъ торговыхъ, слѣдующими мѣстами и лицами: Палатами Гражданскаго Суда, Лифляндскимъ Гофгерихтомъ, Эстляндскимъ Оберъ-Ландгерихтомъ, Курляндскимъ Оберъ-Гофгерихтомъ и Судами Уѣздными, Фохтейскими и Оберъ-Гауптманскими, Городовыми Магистратами, Ратушами, нотаріусами и маклерами, а равно и отряжаемыми отъ Таможни чиновниками; а въ заштатныхъ городахъ, посадахъ и мѣстечкахъ, гдѣ нѣтъ особаго городского управленія, маклеровъ и нотаріусовъ, онъ можетъ быть производимъ пребывающими въ тѣхъ мѣстахъ становыми приставами, коимъ, для внесенія предъявляемыхъ имъ актовъ, выдаются особые за шнуромъ и печатью книги, по распоряженію Губернскаго Правленія.

4) Маклеры и нотаріусы назначаются только въ тѣхъ городахъ, въ коихъ акты предъявляются въ довольно значительномъ количествѣ. Они утверждаются въ семь званій установленнымъ порядкомъ съ разрѣшенія Губернскаго Начальства.

5) Маклерамъ и нотаріусамъ, согласно 534 ст. Св. Зак. Гражд., на содержаніе ихъ и канцелярскіе расходы, въ томъ числѣ и заготовленіе книгъ и уплату установленной 516-ю статьею того же Свода пошлины въ казну, предоставляется двадцать пять процентовъ съ вносимаго ими въ городской доходъ сбора.

6) Присутственныя мѣста и состоящіе въ Государственной службѣ должностныя лица, за исполненіе сей обязанности, ни какого вознагражденія отъ города не получаютъ; они не подлежатъ и платежу установленной 516-ю статьею помянутаго Свода пошлины.

7) Если предъявитель акта не внесетъ, при самомъ представленіи оного, опредѣляемыхъ здѣсь процентовъ, то нотаріусы и маклеры, или присутственныя мѣста, не возвращаютъ актовъ до уплаты процентовъ, не останавливаясь однако же запискою или засвидѣтельствуваніемъ оныхъ. Когда предъявитель въ теченіе мѣсяца не явится и денегъ не внесетъ, то явленный актъ отсылается въ полицію для отдачи предъявителю, со взысканіемъ съ него слѣдующихъ въ городской доходъ денегъ, съ тѣмъ, чтобы оныя были отосланы въ Думу или Казначейство, куда будутъ слѣдовать, и о таковомъ распоряженіи присутственныя мѣста, должностныя чиновники, нотаріусы или маклеры, отмѣчаютъ у себя въ книгахъ, уведомляя и тѣ мѣста, куда къ отсылкѣ деньги назначены, а сѣи, зачисливъ слѣдующія имъ деньги въ недоимку, въ случаѣ медленности во взысканіи, ходатайствуютъ, гдѣ слѣдуетъ, о содѣйствіи.

8) Присутственныя мѣста и лица, коимъ предъявляются акты, записываютъ собранныя ими, на основаніи перваго пункта, деньги въ особо заведенныя для того книги, съ объясненіемъ: когда и отъ кого, съ какого акта, сколько получено оныхъ, отмѣчая вмѣстѣ съ тѣмъ поступленіе сихъ денегъ на самыхъ актахъ и въ книгахъ, въ коихъ акты занесены съ показаніемъ N. статьи, подъ которыми деньги въ приходъ записаны.

9) Означенныя деньги, за отчисленіемъ слѣдующихъ маклерамъ и нотаріусамъ, по истеченіи каждаго мѣсяца и не позже 5-го числа, отсылаются при копіяхъ съ приходорасходныхъ книгъ за истекшій мѣсяць, въ присутственныя мѣста, заведывающія городскими доходами, для причисленія къ ихъ суммамъ, а гдѣ нѣтъ таковыхъ мѣстъ, въ Уѣзды Казначейства, для храненія. Деньги выводятся въ расходъ по тѣмъ же книгамъ, и сѣи статьи расхода очищаются надлежащими росписками.

по написанію, по ѳвѣрці, а при заявленіи по терминѣ, również по ѳвѣрці procentu.

Od zagranicznych, podawanych do protestacyi, wezlów, danych na zagraniczne pieniądze, pobor takowy czyni się od tej summy, jaka będzie po zredukowaniu monety zagranicznej na Rossyjską.

2) Pobor ten skutecznia się w jednakiej ilości, tak w stolicach, jako i we wszystkich miastach gubernialnych, powiatowych, portowych, nadetatowych i wojskowego osiedlenia, również też i we wszystkich posadach i miasteczkach, tak skarbowych, jako i obywatelskich, gdzie tylko istnieją sądowe miejsca albo osoby, którym zjawiają się pomienione akta dla poświadczenia, sądowej korroboracyi, protestacyi lub uzyskania, i wchodzi, w miastach i miasteczkach skarbowych, do ogólnej masy dochodów miejskich, a w obywatelskich, wyłącznie na utrzymanie policji i części pożarnej.

3) Przyjmowanie wszystkich pomienionych aktów dla poświadczenia sądowej korroboracyi, protestacyi albo uzyskania, skutecznia się, podług istotnej mocy artykułów 494, 495 i 1341 Połączenia Praw Cywilnych i artykułu 349 Połączenia Ustaw Handlowych, przez następujące urzędy i osoby: przez Izby Sądu Cywilnego, Inflancki Hofgericht, Estoński Ober-Landgericht, Kurlandzki Ober-Hofgericht i przez Sądy Powiatowe, Fochtejskie i Ober-Hauptmānskie, Mieskie Magistraty, Ratusze, przez notaryuszów i maklerów, jako też i przez naznaczonych od tamozni urzędników; a w miastach nadetatowych, posadach i miasteczkach, gdzie niema osobnego zarządu mieskiego, maklerów i notaryuszów, przyjmowanie to może być skuteczniane przez mieszkających w tych miejscach przystawów oddziałowych, którym, dla wpisania podanych im aktów, wydają się osobne sznurkowe z pieczęcią księgi, z rozporządzenia Rządu Gubernialnego.

4) Maklerowie i Notaryuszowie naznaczają się w tych tylko miastach, w których akta zjawiają się w dość znacznej ilości. Utwierdzają się oni na tym urzędzie ustanowionym porządkiem z dozwolenia Zwierzchności Gubernialnej.

5) Maklerom i Notaryuszom, podług 534 artykułu Połączenia Praw Cywilnych, na ich utrzymanie i rozchody kancelaryjne, w liczbie tej i sporządzenie ksiąg i opłata ustanowionej 516 artykułem tegoż połączenia poszliny do skarbu, zostawuje się dwadzieścia pięć procentów od wnoszonego przez nich do mieskiego dochodu poboru.

6) Urzędy sądownicze i zostające w służbie Państwa osoby obowiązkowe, za wypełnienie tego obowiązku, żadnego wynagrodzenia od miasta nie otrzymują; nieulegają oni i płaceniu ustanowionej 516-m artykułem pomienionego Połączenia poszliny.

7) Jeżeli ukaziciel aktu, przy samém jego przedstawieniu, nie opłaci naznaczonych tu procentów, tedy notaryuszowie i maklerowie, albo urzędy sądowe, nie powracają aktów, dopóki nie będą opłacone procenta, nie czyniąc jednakże trudności co do ich wpisania albo poświadczenia. Kiedy ukaziciel w przeciągu miesiąca nie zgłosi się i pieniędzy nie opłaci, tedy zjawiony akt odsyła się do policji dla oddania ukazicielowi, z uzyskaniem od niego należących do mieskiego dochodu pieniędzy, z zastrzeżeniem, ażeby te pieniądze odesłane były do Rady Mieskiej albo Podskarbstwa, gdzie będzie należało, i o tém rozporządzenia miejsca urzędowe, urzędnicy obowiązcowi, notaryuszowie albo maklerowie, adnotują u siebie w księgach, uwiadamiając i te miejsca, dokąd naznaczone są pieniądze dla odesłania, a miejsca te, należące im pieniądze policzwszy, zaległości w razie nieprędkiego uzyskania, starają się, gdzie trzeba, o pomoc.

8) Urzędowe miejsca i osoby, którym okazują się akta, zapisują zebrane przez nich pieniądze, na podstawie pierwszego punktu, do osobno zaprowadzonych na to ksiąg, z wyrażeniem: kiedy i od kogo, od jakiego aktu, ile ich otrzymano, zapisując razem otrzymanie tych pieniędzy na samych aktach i w księgach, do których akta są wciągnięte z wykazaniem N. artykułu, pod którym pieniądze do przychodu są zapisane.

9) Pomienione pieniądze, po odtrąceniu należących maklerom i notaryuszom, po upłynieniu każdego miesiąca, i nie później nad dzień 5-ty, odsyłają się przy kopiach z ksiąg przychodu i rozchodu za miesiąc upłyniony, do miejsc urzędowych, zawiadujących dochodami mieskiemi, dla przyłączenia do ich summ, a gdzie tych miejsc nie ma, do Powiatowych Podskarbstw, dla chowania. Rozchod pieniędzy do tychże ksiąg wpisuje się, a te artykuły rozchodu poświadcza się należytemi rozpisami.

10) Въ случаѣ промедленія въ отсылкѣ денегъ, нотаріусы и маклеры подвергаются штрафу: въ первый разъ пятьдесятъ рублей, во второй вдвое, въ третій отрываются отъ сихъ должностей и предаются суду. Упущеніе же въ томъ членовъ присутственных мѣстъ и должностныхъ лицъ, предается разсмотрѣнію и законному постановленію Губернскихъ Правленій.

11) Книги въ началѣ каждаго мѣсяца и также не позднѣе 5-го числа, свидѣлствуются на основаніи общихъ правилъ: въ присутственныхъ мѣстахъ, тѣми лицами, на коихъ возложено вообще свидѣтельство суммъ оныхъ, а у нотаріусовъ и маклеровъ однимъ изъ членовъ Думы, Магистрата или Ратуши, отражаемымъ по журналамъ Общаго Присутствія; по окончаніи года, онѣ отсылаются на ревизію въ Казенныя Палаты: отъ присутственныхъ мѣстъ и должностныхъ лицъ непосредственно, а отъ нотаріусовъ или маклеровъ чрезъ Думы или Ратуши.

12) Какъ наблюденіе за сохраненіемъ въ нотаріальныхъ и маклерскихъ книгахъ надлежащаго порядка, по силѣ 522 ст. Св. Закон. Граж., лежитъ на Узднскихъ Страпчихъ, то на нихъ возлагается неослабный надзоръ и за правильнымъ сборомъ денегъ, а равно и за вѣрнымъ отправленіемъ оныхъ по принадлежности.

13) Если, при свидѣтельствѣ книгъ или въ послѣдствіи, будетъ открыто, что въ Думу или Казначейство отосланы были не всѣ слѣдующія деньги сполна, то недоплаченная сумма немедленно взыскивается съ удержавшихъ оную; виновные въ умысленной утайкѣ денегъ предаются суду, а сдѣлавшіе сіе лишь по ошибкѣ или упущенію, подвергаются штрафу вдвое противъ тѣхъ суммъ. (Опубл. Прав. Сен. 4 Марта 1838 г.) (С. В.)

Варшава, 10-го Марта.

Нынешній разливъ рѣки Вислы, былъ въ особенности бѣдственъ для прибрежныхъ мѣстъ. Отъ морозовъ, внезапно наступившихъ послѣ вскрытія рѣки, ледъ остановился въ разныхъ мѣстахъ огромными массами и преградилъ свободное теченіе воды. Слѣдствіемъ этого было необыкновенное наводненіе, затопившее на значительное разстояніе, прибрежныя мѣста въ Варшавѣ и селенія, по рѣкѣ расположенныя въ губерніяхъ Мазовьской и Сандомирской. — Возвышеніе воды началось съ 19 Февраля (1 Марта), и было столь быстро, что жители мѣстъ, подвергшихся наводненію, не успѣли оставить своихъ жилищъ и почти мгновенно лишились всякаго сообщенія. При высотѣ воды, доходившей подъ Варшавою до 19 футовъ, они принуждены были искать себѣ убѣжища на кровляхъ домовъ, и даже костеловъ, подвергаясь суровости погоды и недостатку въ жизненныхъ потребностяхъ.

Съ полученіемъ первыхъ о томъ донесеній, по главному управленію Внутреннихъ дѣлъ, немедленно были приняты самыя дѣятельныя мѣры къ спасенію людей и ихъ имуществъ и къ подавію возможной, на первый случай, помощи. Люди всѣ безъ исключенія счастливо перевезены на лодкахъ въ ближайшія безопасныя мѣста. Большая часть скота также спасена. Для немѣвшихъ пристанища пріисканы по близости помѣщенія и на пропитаніе ихъ назначены особыя суммы. Въ то же время поручено Варшавской Полиціи, стараться доставить работу за плату тѣмъ, которые искали убѣжища въ Варшавѣ. Для больныхъ устроены временныя больничныя учрежденія съ потребными медицинскими пособіями.

Между тѣмъ разными благотворительными заведеніями, нѣкоторыми духовными братства и весьма многіе частныя люди, движимые чувствами христіанскаго состраданія, сореуная Правительству, успѣли принять дѣятельное участіе въ пособіи потерпѣвшимъ. Значительныя добровольныя приношенія въ деньгахъ и състныхъ припасахъ, сдѣланы въ самое короткое время и непрерывно продолжаются. Наконецъ нѣкоторые особы высшаго общества, отличающіяся талантами и благотворительностію, предположили дать концертъ, съ котораго всѣ сборъ, безъ сомнѣнія весьма значительный, будетъ обращенъ на тотъ же предметъ.

Принимая дальнѣйшія мѣры къ обеспеченію участи потерпѣвшихъ отъ наводненія, и имѣя въ виду, что сборъ для нихъ пожертвованій въ разныхъ мѣстахъ, какъ это нынѣ дѣлается, и распределеніе оныхъ по произволу разныхъ лицъ, даже и неуполномоченныхъ Правительствомъ, влекутъ за собою медленность въ дѣйствіяхъ, неуравновѣшенность въ пособіяхъ и другія неудобства, Совѣтъ Управленія Царства, по представленію Главнаго Директора, предсѣдательствующаго въ Правительственной Комисіи Внутреннихъ и Духовныхъ дѣлъ и Народнаго Просвѣщенія, постановилъ: для достиженія вполнѣ цѣли

10) W razie przewłoki w odesłaniu pieniędzy, notaryuszy i maklerowie ulegają sztrafowi: za pierwszy raz pięćdziesięciu rubli, za drugi dwa razy tyle, za trzeci raz usuwają się od tych obowiązków i oddają się pod sąd. Uchybienie zaś w tém członków miejsc urzędowych i osób obowiązkowych oddaje się pod rozpatrzenie i prawne postanowienie Rządów Gubernialnych.

11) Księgi na początku każdego miesiąca, także nie później, jak dnia 5-go poświadczają się na podstawie powszechnych prawideł: w miejscach urzędowych, przez te osoby, na które włożone jest w ogólności poświadczanie tych summ, a u notaryuszów i maklerów przez jednego z członków Rady Miejskiej, Magistratu albo Ratusza, wyznaczonych przez żurnal Ogólnego Urzędu; po upływie roku, odsyłają się one na rewizyę do Izby Skarbowych i osób obowiązkowych bezpośrednio, a od notaryuszów albo maklerów przez Rady Miejskie albo Ratusze.

12) Ponieważ postrzeganie około zachowania w notaryuszowskich i maklerskich księgach należytego porządku, na mocy 522 artykułu Połączenia Praw Cywilnych, włożone jest na Powiatowych Strapeczych, tedy wkłada się na nich ścisły nadzor i około zgodnego z prawidłami poboru pieniędzy, równie też i nad regularnem ich oddawaniem, gdzie należy.

13) Jeżeli przy poświadczaniu ksiąg albo w czasie późniejszym, będzie odkryto, że do Rady Miejskiej albo Podskarbstwa odesłane były nie wszystkie należne pieniądze w zupełności, tedy niedopłacona suma niezwłocznie uzyskuje się z tych, którzy ją zatrzymali; winni zaś umyślnego utajenia pieniędzy oddają się pod sąd, a ci, którzy uczynili to przez omyłkę albo niedbalstwo, ulegają sztrafowi dwa razy większemu w porównaniu do tych summ. (Op. przez R. Sen. 4-go Marca 1838). (G. S.)

Warszawa 10-go Marca.

Tegoroczny wylew Wisły zrzucił szczególnie dotkliwą klęskę nadbrzeżnym mieszkańcom. Z powodu nastąpiących mrozów, zaraz po puszczeniu rzeki, otworzyły się na niej w różnych miejscach zatory i zatamowały odpływ wody. Skutkiem tego było nadzwyczajne wezbranie rzeki, które zalało w znacznej przestrzeni nadbrzeżne okolice Warszawy, tudzież wiele wsi w Gubernijach Mazowieckiej i Sandomirskiej. Woda zaczęła przybywać 19 Lutego (1 Marca) i to tak nagle, że mieszkańcy zalanych okolic nie zdążyli opuścić swych mieszkań, i w jednej prawie chwili wszelki związek mieli sobie przecięty. Wysokość wezbranej wody, która pod Warszawą dochodziła do 19 stóp, zmusiła ich szukać schronienia na dachach domów, a nawet kościołów, wystawiając ich na ostrość powietrza i brak żywności.

Po dójściu pierwszych o tém doniesień do Komisji Rządowej Spraw Wewnętrznych Duchownych i Oświecenia Publicznego, przedsięwzięto niezwłocznie najskuteczniejsze środki dla ocalenia mieszkańców i ich mienia, tudzież dla udzielania im w pierwszej chwili potrzebnej pomocy. Wszyscy bez wyjątku ludzie przewiezieni zostali szczęśliwie na czółnach do najbliższych bezpiecznych miejsc. Ocaloną niemniej została większa część ich dobytku. Dla niemających schronienia obmyślono w pobliskości przytułków, a na wyżywienie ich przeznaczono fundusze. Jednocześnie polecono policyi warszawskiej, aby starała się zatrudnić za zapłatę tych, którzy przybyli szukać przytułku w samej Warszawie. Dla chorych urządzono tymczasowe infirmarye i zapewniono im pomoc lekarską.

Obok tego rozmaite dobroczynne zakłady, niektóre duchowne bractwa i znaczna liczba prywatnych osób, powodowana uczuciem chrześcijańskiej litości, idąc w pomoc usiłowaniom Rządu, pośpieszyła, z niesieniem śpiesznej pomocy nieszczęśliwym. Niebawem złożone zostały znaczne ofiary, tak w pieniądzach, jako i w żywności, i takowe ciągle się pomnażają. Wreszcie, niektóre znakomite osoby, znane z talentów i dobroczynności, zamierzyły na tenże cel dać koncert, z którego bez wątpienia znaczny dochód spodziewać się należy.

W tym stanie rzeczy, Rada Administracyjna Królestwa, obmyślając dalsze środki zapewnienia losu nieszczęśliwych, powodzią dotkniętych, i mając na uwadze, że zbieranie dla tychże składek w rozmaitych miejscach, jak to się obecnie dzieje, oraz dowolne rozdzielanie tychże przez osoby, które nawet upoważnienia od Rządu do tego nieposiadają, pociąga za sobą zwłokę w działaniach, nierówność w pomocach, tudzież inne niedogodności; w skutek przedstawienia Dyrektora Głównego Prezydującego w Komisji Rządowej Spraw Wewnętrznych Duchownych i Oświecenia Publicznego, postanowiła, w celu zupełnego dopięcia zamiaru

благотворительныхъ приношеній, сосредоточить всѣ распоряженія по сему важному предмету въ одномъ мѣстѣ, въ вѣдѣніи особаго Комитета. Комитету сему предоставить:

1. Принять въ свое вѣдѣніе всѣ денежные пожертвованія, какъ до сего времени въ пользу потерпѣвшихъ отъ наводненія сдѣланныхъ, такъ и на будущее время поступить могущія; на сей конецъ объявить повсемѣстно, что всѣ приношенія должны поступать въ комитетъ.

2. Приведеніе въ извѣстность потерь жителей начато уже мѣстными начальствами: комитетъ озабочится, чтобы дѣло это было ведено съ должнымъ безпристрастіемъ и всевозможною поспѣшностію, дабы помощь разореннымъ могла быть дѣйствительною и своевременною.

3. Между тѣмъ принять нынѣ же мѣры къ надлежащему призрѣнію всѣхъ оставившихъ свои жилища, до того времени, пока наступитъ для нихъ возможность снова возвратиться въ оныя. Комитетъ постарается обезпечить имъ пріютъ и пищу, а въ особенности, по сношенію съ Полиціею, прискать для нихъ работу, чтобы предупредить въ самомъ началѣ нищенство и бродяжество. Всѣ сдѣланныя донынѣ по сему предмету распоряженія благотворительными заведеніями, духовными братствами и частными людьми, имѣють состоять теперь подъ руководствомъ Комитета.

4. По приведеніи въ извѣстность всѣхъ потерь, комитетъ займется оказаніемъ помощи пострадавшимъ, какъ въ видѣ пособія изъ добровольныхъ пожертвованій, такъ и въ видѣ осуды изъ ассигнованнаго уже на сей предметъ правительствомъ капитала. При семъ распределеніи Комитетъ не оставитъ принять въ соображеніе сдѣланныя уже пособія нѣкоторымъ семействамъ, какъ Правительствомъ такъ и частными людьми. Именные списки лицъ, которымъ оказано будетъ пособіе, равно какъ и первоначальный планъ своихъ дѣйствій, Комитетъ сообщитъ Правительственной Коммисіи внутреннихъ дѣлъ для распоряженія объ оказаніи ему въ чемъ нужно содѣйствія со стороны разныхъ начальствъ или испрошенія разрѣшенія высшей власти по тѣмъ предметамъ, которые того требуютъ будутъ.

Въ составъ сего Комитета назначены: предсѣдательствующимъ, Генераль отъ кавалеріи Графъ *Ожаровскій*; членами Епископъ *Хмблевскій*, Суфраганъ и управляющій Варшавскою Епархіею; свиты Его Императорскаго Величества Генераль-Маіоръ *Окуневъ*; Гражданскій Губернаторъ *Мазовецкій* Губерній Графъ *Францискъ Потоцкій*; Статсъ Совѣтникъ *Скарбекъ*; управляющій должность Варшавскаго Президента Статсъ Референдарій *Граибнеръ*; Графъ *Лубинскій*; Каноникъ Краковскаго Коледеальнаго собора *Розвадовскій*; Каноникъ *Кржижановскій*; Людвигъ *Дмушевскій* и Іосифъ *Келлеръ*. (О.Г.Ц.П.)

ИНОСТРАННЫЯ ИЗВѢСТІЯ.

А В С Т Р І Я.

Вѣна, 23-го Марта.

Донесеніе изъ Песта о тамошнемъ наводненіи содержитъ еще слѣдующее извѣстіе: „Пестъ на четверть вѣка отодвинулся назадъ! Вода 15 ч. возвышалась весь день и ночью на 16 ч. достигла неслыханной въ лѣтописяхъ высоты. Весь городъ и его окрестность стояли подъ водою, нѣсколько только небольшихъ пунктовъ города видны были какъ оазы въ пустынѣ, и половина народонаселенія города тѣснилась туда, ища убѣжища отъ разъяренныхъ стихій. Но еще ужаснѣйшее бѣдствіе, нежели вода, было обрушеніе домовъ. Непрочно построенные дома въ предмѣстіяхъ валились по сотнямъ вмѣстѣ; даже нѣкоторыя большія зданія города, постигнула подобная участь. Во всемъ городѣ трудно найти домъ, который не былъ бы болѣе или менѣе поврежденъ. Многіе будто чувствовали землетрясеніе. Ни въ одномъ домѣ не было безопасно, вездѣ каждому угрожала мечь смерти. Кто могъ, старался спастись, — но какъ трудно было выполнить это! Не было достаточнаго количества транспортныхъ судовъ для доставленія всемъ нуждающимся въ помощи. Ужасный былъ видъ въ предмѣстіяхъ, гдѣ жители сидѣли на крышахъ завалившихся домовъ своихъ и просили помощи. Бѣдствіе было невыразимо. Сколько людей сдѣлалось жертвою сего страшнаго происшествія, неизвѣстно еще до сихъ поръ, но несомнительно, что число должно быть очень значительное. Ко всему этому присоединился еще голодъ. Хлѣба не было совершенно, а всѣ другіе жизненные припасы, были въ двое дороже обыкновеннаго. Мяса было довольно; скотъ били по улицамъ и за умѣренную цѣну можно было имѣть сколько угодно; но рѣдко кто имѣлъ случай варить и вездѣ требовали приготовленнаго кушанья, особенно хлѣба. Гостиницы всѣ почти были заперты, и ничего не-

добродѣтельныхъ оиар, wszelkie w tym ważnym względzie przedsiębrane środki połączyć i poddać pod kierunek oddzielnego komitetu, którego obowiązkiem będzie:

1. Objąć pod swój zarząd wszelkie ofiary pieniężne, tak dotąd na korzyść mieszkańców klęską wylewu dotkniętych uczynione, jako też i te, które w przyszłości wpłynąć mogą, a zarazem podać do wiadomości powszechnej, że wszelkie w tym celu składane dary do komitetu wnoszone być mają.

2) Gdy władze miejscowe zajęły się już wykazaniem strat doznanych przez mieszkańców; przeto komitet czuwać ma nad tem, ażeby czynność ta załatwioną była przy zachowaniu ścisłej sprawiedliwości, i z należytym pośpiechem, ażeby pomoc świadczona poszkodowanym była stosowną i w porze właściwej udzielaną.

3) Przedsięwziąć jednocześnie środki, zmierzające do udzielenia przytułku tym, którzy opuścili swe mieszkania, do czasu, dopóki do tychże wrócić nie będą mogli. W tym celu staraniem Komitetu być ma zapewnienie im schronienia i żywności, a nadto pozyskanie się z Policją, obmyślenie dla nich zatrudnienia, któreby zapobiegło włóczęstwu i żebractwu. Wszelkie działania Instytutów dobroczynnych, Bractw duchownych i osób prywatnych, w widokach powyższych, mają odtąd zostawać pod wiedzą Komitetu.

4. Skoro wszystkie straty wykazanemi zostaną, Komitet przystąpi do udzielania pomocy poszkodowanym, już to tytułem zasiłku z ofiar dobrowolnych, już to sposobem pożyczki z funduszu, jaki na ten przedmiot przez Rząd wyznaczony już został. Przy udzieleniu tego wsparcia, komitet winien mieć na względzie pomoc, udzieloną już niektórym familiom, tak przez Rząd, jako i przez osoby prywatne. Listy imienne osób, którym Komitet udzielić zamierzył wsparcie, tudzież zasady, których trzymać się postanowił, obowiązany będzie tenże Komitet przedstawić Kommissyi Rządowej Spraw Wewnętrznych, Duchownych i Oświecenia Publicznego, która wyda ze swej strony rozporządzenia, zmierzające do zapewnienia mu pomocy władz wszelkich, i w miarę uznanej potrzeby wyjednywać będzie dezerżyze władz wyższych w przedmiotach, które tego wymagać będą.

Do składu pomienionego Komitetu powołani zostali: na prezydującego Jenerał Jazdy Hr. *Ożarowski*, a na Członków: JX. *Chmielewski*, Suffragan i Administrator Archidiecezyi Warszawskiej, ze Swity Jego Cesarzkiej Mości Jenerał-Major *Okuniew*, Gubernator Cywilny Gubernii Mazowieckiej Hr. *Franciszek Potocki*, Radzca Stanu *Skarbek*, Referendarz Stanu p. o. Prezydenta Miasta Warszawy *Grajbner*, Hr. *Łubieński*, JX. Kanonik Katedralny Krakowski *Rozwadowski*, JX. *Krzyżanowski*, Ludwik *Dmuszewski* i Józef *Keller*. (G.R.K.P.)

WIADOMOŚCI ZAGRANICZNE.

A U S T R Y A.

Wiedeń, 23 go Marca.

Z Pestu udzielają jeszcze następującą wiadomość o tamecznej powodzi: „Pest o ćwierć wieku w tyf się cofnął! Przez dzień cały d. 15 woda przybierała i w noc na 16, doszła do takiej wysokości, jakiej w rocznikach przykładu nie ma. Całe miasto z okolicami było pod wodą; kilka zaledwo niewielkich punktów miasta, wystawiały jak oazy w pustyniach i połowa ludności miasta cisnęła się tam, ażeby znaleźć schronienie przed rozrukanyim żywiołem. Lecz okropniejszą jeszcze klęską od wody, było zapadanie domów. Zle budowane domy na przedmieściach secianami waliły się razem, niektóre nawet z większych budowli doznały podobnego losu. Trudno jest znaleźć jeden dom w całym mieście, któryby mniej lub więcej nie był uszkodzony. Wiele osób czuć miało trzęsienie ziemi. Żaden dom nie był bezpieczny; wszędzie nad głowami każdego wisiał miecz śmierci. Kto mógł, szukał ratunku, — lecz jak trudno było go znaleźć. Brakowało dostatecznej ilości statków przewozowych, ażeby każdemu potrzebującemu dać pomoc. Okropny był widok na przedmieściach, gdzie mieszkańcy, siedząc na dachach zawalonych domów, wołali ratunku. Nędra jest do nieopisania. Jak wiele ludzi stało się ofiarą tego strasznego wypadku, dotąd nie można jeszcze wyliczyć; lecz łatwo dać się wyjaśnić, że liczba musi być bardzo wielką. Do wszystkiego tego głód się jeszcze przyłączył. Chleba całkiem brakowało, a wszelka inna żywność, była prawie w podwójnej cenie. Na mięsie nie zbywało; zabijano bydło na ulicach; i za cenę umiarkowaną, można go mieć było, ile kto chciał; lecz rzadko kto mógł to zgotować i wszędzie wołano o pokarm przygotowany, szczególnie o chleb. Wszystkie prawie hotele były zamknięte i nie mieć nie można było oprócz nędznego wina za podwójną ceną. Woda studzienna

— Газета *Allgemeine Zeitung* равномерно упоминает о смерти *Ибрагима*-Паши, именно въ слѣдующемъ письмѣ изъ Триеста отъ 16-го Марта: „Въ письмахъ изъ Мальты, многіе знатные здѣшніе купеческіе дома получили извѣстіе, что *Ибрагимъ*-Паша въ слѣдствіе апоплексическаго удара, умеръ. Хотя извѣстіе это требуетъ еще подтвержденія, такъ какъ официально о томъ еще не увѣдомлено, однако произвело здѣсь большое впечатлѣніе, ибо скоропостижная смерть, столь важнаго человека, какъ *Ибрагимъ*-Паша, который имѣлъ большое вліяніе на отношенія Востока, можетъ дать тамъ совершенно иной оборотъ дѣламъ. (A.P.S.Z.)

— На вчерашней биржѣ распространился слухъ, что Нидерландскій Король согласился наконецъ подписать Лондонскій трактатъ. Говорили также о договорахъ производимыхъ для примиренія Доктрине-

— *Gazeta Allgemeine Zeitung* również udziela teraz wiadomość o śmierci *Ibrahima* Baszy, w następującym liście z Tryestu pod 16 Marca: „Przez listy z Malty, kilka znakomitszych tutejszych domów handlowych otrzymało wiadomość, że *Ibrahim* Basza umarł od apoplexyi. Chociaż wiadomość ta potrzebuje jeszcze potwierdzenia, gdyż drogą urzędową nic o tém nie doniesiono, jednak sprawiła tu wielkie wrażenie: przez zawczesny bowiem zgon tak ważnego człowieka, jakim jest *Ibrahim* Basza, który wielki wpływ wywierał na stosunki Wschodu, położenie tam rzeczy, szybko przybrać może inną postać. (A.P.S.Z.)

— Na wczorajszej giełdzie rozszerzyła się pogłoska, że Król Niderlandzki zezwolił na koniec na podpisanie traktatu Londyńskiego. Mówiono także o odbywających się układach względem uskutecznienia zbliżenia

ровъ съ Министерствомъ. Извѣстія эти дѣйствовали благопріятно на курсы французскихъ фондовъ. На вчерашней биржѣ исключительно занимались акціями общества для распространенія изобрѣтенія гальванизованнаго желѣза. Изобрѣтеніе это состоитъ въ томъ, что желѣзо предохраняетъ отъ ржавчины и доставляетъ ему постоянный серебряный цвѣтъ. — На сегодняшней биржѣ согласіе Короля Нидерландскаго опять сдѣлалось невѣрнымъ, послѣ чего курсъ французскихъ ассигнацій понизился. Впрочемъ письма изъ Амстердама и Брюсселя, подписаніе Королемъ трактата представляютъ несомнительнымъ.

— Изъ Логроньо отъ 13 ч. увѣдомляютъ слѣдующее: „Курьеръ изъ Лодозы доставилъ намъ извѣстіе, что Карлисты пользуясь отсутствіемъ Генерала *Леона эль Конде*, съ 20 баталіон. и 9 эскадр. перешли чрезъ Эбро. Двѣ дивизіи изъ Логроньо и Гаро идутъ теперь по направленію къ Тертулли, чтобы опередить Карлистовъ и воспрепятствовать имъ войти въ горы Форка и въ провинцію Бургоса. *Эспартеро* самъ начальствуетъ надъ этими двумя дивизіями.“

— Письмо съ Наварскихъ границъ отъ 17 Марта увѣдомляетъ: „Генераль *Эвѣа* который сидитъ въ заключеніи въ замкѣ Ст. Грегоріо, опасно боленъ и сомнѣваются на счетъ его выздоровленія. Говорятъ, что *Донъ-Карлосъ* съ своими войсками обратится въ Аррагонію. Изъ молодыхъ Карлистовъ изъ Гернани, принадлежащихъ къ послѣднему набору произведенному *Донъ-Карлосомъ*, 80 чел. по повелѣнію *О’Доннелла* арестованы и отправлены въ Санъ-Себастьянъ гдѣ получаютъ помѣщеніе и содержаніе.“

22-го Марта.

Король поручилъ Морскому Министру отступить городу Альби 5,000 килогр. бронзы для сооруженія монумента извѣстному мореплавателю *Лапейрузу*.

— Герцогъ *Александръ* Виртембергскій съ женою, вчера прибылъ въ Парижъ. — Въ Тюильери все занимаютъ избраніемъ чрезвычайныхъ Пословъ по случаю коронаціи Королевы *Викторіи* и Императора *Фердинанда*. Полагаютъ, что Графъ *Флаго* будетъ избранъ въ Лондонъ а Герцогъ *Броли* въ Медиоланъ. — По донесенію *Messenger*, Президентъ Совѣта во вчерашнемъ у него собраніи, прямо объявилъ, что кабинетъ вовсе не думаетъ о своемъ преобразованіи.

— Министерскій вечерній журналъ содержитъ слѣдующую телеграф. депешу изъ Тулона отъ 19 ч., которая увѣдомляетъ о неслыханномъ въ парламентарскихъ лѣтописяхъ, происшествіи при выборѣ: „*Бастіа* 13-го ч., вмѣсто Генерала *Горація* Себастьяни, наименовала депутатомъ Генерала *Паоли*, который давно уже умеръ въ Англіи. При выборѣ семь, который долженъ быть уничтоженъ Палатою, имѣли въ виду выиграть достаточное время, для узнаванія объ общественномъ мнѣніи на счетъ рѣшительнаго выбора.“

— Когда во вчерашнемъ засѣданіи Академіи Наукъ, говорили о снабженіи инструкціями участвующихъ въ предполагаемой ученой экспедиціи въ Алжиръ, *Г. Бори-де-Сентъ Винсанъ* совѣтовалъ начать съ Константины, такъ какъ неизвѣстно, долго ли сія провинція останется во владѣніи Франціи.

— *Sentinelle des Pyrenées* подтверждаетъ извѣстіе о движеніи Карлистскихъ войскъ къ Віанѣ, но вовсе несообщаетъ о переходѣ чрезъ Эбро. Девять баталіоновъ подъ начальствомъ *Герге* окружили сіе мѣсто, и Генераль велѣлъ перевести туда изъ Толозы батарейныя орудія. Но осаду сію почитаетъ помянутый журналъ только военною уловкою, чтобы отклонить вниманіе *Эспартеры*. (A.P.S.Z.)

И т а л і я.

Римъ, 13-го Марта.

Нѣсколько уже дней проходитъ слухъ, что въ нѣкоторыхъ частяхъ города, показались холерные припадки, что многихъ привело въ ужасъ. Но врачи убѣдительно объявили, что эти случаи вовсе не имѣютъ связи съ холерою и ихъ можно приписать сырой погодѣ. Для успокоенія публики ожидаютъ офиціальнаго опроверженія слуха.

И с п а н і я

Мадридъ, 14-го Марта.

Вчера вечеромъ Королева давала продолжительную аудіенцію Г-ну *Офалія* и Генераламъ *Кордова* и *Сеоне*, въ которой опредѣлено, что Генераль *Кордова* приметъ команду войска а Генераль *Сеоне* команду въ Мадридѣ. Но оба Генерала принимаютъ это только съ такимъ условіемъ, что *Эспартеро* прежде нежели отобрана будетъ у него команда, призванъ будетъ въ Мадридъ. Для сего немедленно отправленъ къ нему курьеръ, но сомнѣваются, чтобы онъ прибылъ въ такомъ случаѣ. (A.P.S.Z.)

послѣдствіи доктрынерами а Министерствомъ. Вѣдомости те помѣшались дѣлались на курсахъ папировъ французскихъ. Лечъ вытѣчнѣ правѣе занимаю сѣ на вчорашней гѣлдѣ акцыями товариства, для розсѣрженія выназку желѣза гальванизованнаго. Выназекъ тенъ zawiera sѣ въ тѣмъ, жѣ зазѣзпѣча желѣзо одъ рдзы и надаѣе му тѣраы сѣбрны полыскъ. — На дзисѣежсѣ гѣлдѣ, прычыленіе сѣ Крѣла Нидерландзкѣго знову стаѣ сѣ непервѣмъ, по чѣмъ курса папировъ французскихъ спадѣ. Зресѣта лѣсты зъ Амстердаму и Bruxelli подѣаѣ за неваѣтпливе, подѣсаніе трактату прызъ Крѣла.

— Доносѣа зъ Logroño подъ d. 13 co настѣпуѣ: „Прызъ гоѣца зъ Лодоzy отърымалѣсѣмъ вѣдомѣсѣ, жѣ Каролѣсѣи, корзѣстѣаѣ зъ необѣчносѣи Жѣнерѣла *Leon-el-Conde*, въ 20 баталіонѣвъ и 9 швадрѣнѣвъ прызѣравѣлѣ сѣ прызъ Ebро. Двѣ дывѣзы зъ Logroño и Harо идѣ въ тѣжъ чѣвлѣ въ кѣрунку на Tertullia, аѣжѣ выпрызѣдѣи Каролѣсѣтѣвъ и прызѣсѣкѣдѣи имъ вѣйсѣіа въ гоѣры Forca і до прывѣнцы Buigos. *Espartero* самъ жѣстъ на чѣлѣ тѣхъ двѣѣхъ дывѣзѣй.“

— Въ лѣсѣіа одъ гранѣи Nawarry подъ 17 Marca чѣытамы: „Жѣнерѣлъ *Eguia*, кѣтѣрѣ сѣдѣзі въ неволи въ замкѣ St. Gregorio, мѣчно жѣстъ чѣры і вѣтѣпѣа о жѣго выздѣровѣіу. Мѣвѣа жѣ *Don Carlos* зъ воѣсѣіемъ своѣмъ вѣйдѣіа до Arragonii. Зъ мѣлодыхъ Каролѣсѣтѣвъ зъ Hernani, кѣтѣрѣы налѣжѣлі до остѣтнѣго набѣру, наказѣнаго прызъ *Don-Carlosa*, 80 лѣдѣіа на розказъ Жѣнерѣла *O'Donnel* зѣстаѣло арѣсѣтѣванѣхъ і одъпровѣдѣзѣныхъ до St. Sebastian, гдѣіа отърымѣаѣ мѣсѣжаніе і жѣывѣносѣ.“

Дня 22.

Крѣлъ нпѣважѣнілъ Мѣнѣстра Марынаркѣі до устѣпѣіа дѣла мѣіаста Albi 5,000 killogr. бронзу дѣла вѣланіа помѣніка сѣлавному жѣглѣрзѣовѣ *Lapeyrouse*.

— Хѣаѣ *Alexander* Wirtemberski зъ маѣлѣнѣка прызѣылъ вчѣра до Парыжа. — Въ Tuilleryach чѣагѣлѣ сѣіа жѣаѣмѣа обѣіѣомъ Посѣтѣвъ надызѣвычайныхъ зъ околѣичѣносѣи коронацѣй Крѣлѣвѣй *Вѣкторѣі* і Цѣсарѣа *Ferdynanda*. Розѣумѣіаѣ, жѣ вѣыѣоръ падѣіа на Храбѣіа *Flahault* до Лондынѣу, і на Хѣіа *Broglie* до Мѣдыѣланѣу. — Подѣлѣгъ *Messenger*, на вчѣрашѣмъ у сѣбѣіа вѣечѣрѣе Прызѣдѣнтъ Рѣды вѣражѣіе оѣсѣвѣдѣчѣылъ, жѣ гѣабѣінетъ зѣгоѣа о тѣмъ не мѣысѣлі, аѣжѣы сѣіа мѣаѣлъ змѣдыфѣкѣоваѣ.“

— Мѣнѣстерѣалъны дѣзѣнѣіекъ вѣечѣрѣны зѣавѣіа наслѣпѣаѣа дѣпѣсѣу зъ Тулонѣу подъ d. 19, кѣтѣра дѣносі о бѣзпрыжѣдѣнѣмъ въ рѣчѣнѣіахъ парламентѣрскихъ зѣдѣрѣзѣіу вѣыѣору: „*Bastia* d. 13 мѣанѣоваѣ дѣпутѣванѣымъ на мѣіасѣе Жѣнерѣла *Horacyusza* Sebastiani, Жѣнерѣла *Paoli*, кѣтѣрѣы давно жуѣ умѣрѣлъ въ Англіи. Вѣзглѣдѣмъ тѣго вѣыѣору, кѣтѣрѣы муsѣ бѣдѣжъ одърѣзѣуѣны прызъ Ізѣгѣ, заперѣвѣіе сѣіа порѣзѣумѣіано, дѣла зѣысѣканіа прызѣрѣбѣнѣго чѣасѣу, аѣжѣы вѣыбадѣаѣ публѣичѣне зѣданіе о вѣыѣорѣе о-стѣлѣчѣнымъ.“

— Гдѣы на вчѣрашѣмъ посѣдѣзѣіу акадѣмѣіи умѣіаѣтѣносѣіа, бѣла мѣова вѣзглѣдѣмъ удѣіаеніа інѣсѣрукѣй маѣаѣымъ налѣжѣа до замѣіаѣрѣзѣной вѣыпѣравѣы науковѣй до Алѣіерѣу, *P. Bory-de-Saint-Vincent* подѣваѣлъ зачѣа одъ Конѣстантынѣ, гдѣжѣы не жѣстъ перѣвѣіе: азѣлі та прывѣнѣца дѣлѣго позѣстаніе въ посѣданіу Францѣі.

— *Sentinelle des Pyrenées* прытѣвѣрѣдѣа дѣнесѣіеіе о прысѣрушеніу воѣскъ Каролѣсѣтѣвскихъ ку Viana, лѣчъ зѣгоѣа не дѣносі о прызѣсѣіу прызъ Ebро. 9 Баталіонѣвъ подъ розказѣмъ *Guerguѣ*, отѣчыѣло тѣу тѣвѣрѣдѣу, і Жѣнерѣлъ казѣлъ тамъ прызѣвѣіаѣ всезѣыскѣіе чѣіѣжѣіе дѣіаѣла зъ Тѣлозы. Лѣчъ зъ рѣсѣтѣа вѣспѣмѣнѣіонѣу дѣзѣнѣіекъ, уважѣа зъ облѣжѣіе, жѣко вѣыбѣігъ воѣнѣны, дѣла одъвѣрѣченіа ба-чѣносѣіа *Espartery*. (A.P.S.Z.)

В ѣ о с н ѣ.

Рѣымъ, 13 Марѣа.

Одъ кѣіку дѣні бѣіага ту погѣтѣосѣа, жѣ въ рѣѣжныхъ чѣзѣсѣіахъ мѣіаста, покѣзѣаѣы сѣіа прызѣпадѣкѣіа чѣолѣры, со вѣіа-лу мѣісѣжанѣѣѣвъ нѣмѣатѣго набѣваѣло прызѣсѣрахѣу. Лѣкарѣе заѣ зъ перѣвѣносѣіа оѣсѣвѣдѣчѣылі, жѣ зазѣлѣ прызѣпадѣкѣіа нѣіе маѣа спѣлѣного зъ чѣолѣрѣа і зѣупѣіеіе прызѣпѣсѣу-жѣа то skutkom вѣлѣготѣного чѣасѣу. На успѣкѣіеіеіе публѣичѣносѣіа, оѣзѣкѣуѣаѣ урѣдѣѣѣого запрызѣченіа тѣй погѣтѣосѣіа. (A.P.S.Z.)

Н і с з п а н і а.

Мадрыѣ, 14-го Марѣа.

Вчѣра вѣечѣрѣомъ Крѣлѣова даваѣла дѣлѣгѣа аудѣенѣца Пѣанѣу *Ofalia* і Жѣнерѣлѣмъ *Cordova* і *Seoane*, на кѣтѣрѣй прызѣанѣѣіоно, жѣ Жѣнерѣлъ *Cordova* ма обѣаѣ дѣвѣдѣдѣтѣво воѣсѣка, а Жѣнерѣлъ *Seoane* дѣвѣдѣдѣтѣво въ Мадрычѣіе. Обѣа Жѣнерѣлѣѣы прызѣімаѣа то жѣднакъ тѣлѣкъ подъ таѣымъ ва-рункѣіемъ, жѣ *Espartero* прызѣвѣіаѣ, а нѣжѣлі бѣдѣіаѣ одѣжѣтѣ му дѣвѣдѣдѣтѣво, прыѣванѣу зѣстаніе до Мадрыѣу. Дѣла тѣго наѣычѣмѣаѣстъ вѣысѣлаѣо доѣ гоѣца, лѣчъ вѣтѣпѣаѣ, аѣжѣы онъ прызѣылъ въ таѣымъ прызѣпадѣку. (A.P.S.Z.)

І У Р Ц І Я.

Morning Chronicle сообщает письмо из Константинополя от 21-го Февраля, въ которомъ содержится: „Частныя письма изъ Алеппо отъ 30 Января, уведомляютъ о большихъ движеніяхъ войскъ въ тамошнихъ окрестностяхъ. Однако опасенія Порты о вооруженіяхъ Египетскаго Паши, большею частію устранины, такъ какъ *Мегмедъ* по сдѣланному ему востребованію, объявить оцѣли учрежденіи близъ Багдада лагеря, отвѣчалъ, что настоящее собраніе войскъ имѣетъ только цѣлю вознаградить претерпѣнное въ Геджасѣ пораженіе и что для сего онъ намѣренъ отправить 30,000 чел. подъ предводительствомъ своего сына, вдоль береговъ Евфрата и потомъ чрезъ сѣверныя границы вступить во внутренность области. Такимъ образомъ онъ надѣется привести въ повиновеніе Султану мятежныя племена Аравіи. Между тѣмъ очень сомнительно, что это истинная цѣль его вооруженій. Если принять въ соображеніе, въ какомъ повелительномъ духѣ *Мегмедъ-Али* требовалъ признанія своей независимости и утвержденія наслѣдства для своего сына, то кажется, что онъ своимъ отвѣтомъ хочетъ только усыпить Порту, и потомъ внезапнымъ потрясеніемъ неприготовленнаго своего противника достигнуть своихъ требованій. (A.P.S.Z.)

Некрологическое извѣстіе.

Русская Грекоунитская церковь лишилась главнаго своего Іерарха, Высокопреосвященнаго Митрополита Іосафа, Архіепископа Полоцкаго, Предсѣдателя Грекоунитской Духовной Коллегіи и разныхъ Орденовъ Кавалера, скончавшагося на 82-мъ году отъ рожденія къ прискорбію его духовной Паствы и всѣхъ знавшихъ его отличныхъ достоинствъ. Жизнь сего почтеннаго Архипастыря посвящена была Церкви и Отечеству, которое промыслъ даровалъ ему въ Россіи. Происходя изъ Дворянской фамиліи *Булгаковъ*, Гродненской губерніи Слонимскаго уѣзда, онъ получилъ первоначальное образованіе съ 1768 по 1774 годъ въ Жировицкомъ училищѣ, и по внутреннему расположенію къ монашескому званію, особливо же къ древнимъ уставамъ Св. Василія Великаго, вступилъ въ одну изъ обителей Грекоунитскихъ, продолжая между тѣмъ и курсъ ученія Философскаго. Въ 1779 году ему поручена была должность Учителя первыхъ классовъ въ Березвѣцкомъ училищѣ, а въ 1781 году Риторическій и Математическій классы въ училищѣ Жировицкомъ. Но это поприще было слишкомъ тѣсно для его любознательнаго духа. Онъ провелъ около трехъ лѣтъ въ Римѣ, гдѣ заслужилъ степень Доктора Богословія и права Каноническаго, и въ 1785 посвященъ въ Іеромонахи отъ Греческаго Архіерея. По возвращеніи въ Литву, способности его обратили на него вниманіе не только Духовнаго Начальства, но и тогдашняго Правительства. Съ 1785 по 1786 годъ былъ онъ проповѣдникомъ въ Виленскомъ Грекоунитскомъ монастырѣ, а въ 1786 году Король Польскій Станиславъ пожаловалъ его въ Епископы Кoadьюторы Епархіи Пинской и Туровской. Въ семъ званіи исполнялъ онъ обязанности Туровскаго Епархіальнаго Начальника до 1795 года, т. е. до времени упраздненія сей Епархіи. Когда же въ 1798 году, по Высочайшему повелѣнію Государа Императора ПАВЛА I, возстановлена Брестская Грекоунитская Епархія, то Преосвященный Іосафатъ былъ назначенъ Епископомъ оной. Въ 1812 году, въ смутное для западныхъ губерній время нашествія Наполеона, онъ явилъ непоколебимую приверженность къ Престолу; съ 1814 года, по Высочайшей волѣ, кромѣ настоящей своей должности, исправлялъ и должность Начальника Луцкой Грекоунитской Епархіи. Достоинства его сдѣлались весьма извѣстны Императору АЛЕКСАНДРУ I, который въ 1817 году, возвелъ его на упразднившееся мѣсто Митрополита Грекоунитскихъ въ Россіи церквей и наградиъ доходами Онуфриевской Архимандріи въ Епархіи Полоцкой. Прибывъ въ столицу, Преосвященный Іосафатъ занялъ мѣсто Предсѣдателя 2-го Департамента Римскокатолической Духовной Коллегіи, въ коемъ, по тогдашнему порядку, вѣдались Духовныя дѣла Грекоунитскаго исповѣданія. Съ сего времени начались его болѣе общія дѣйствія къ пользѣ церквей Грекоунитскихъ, для коихъ много по возможности дѣлали и прежніе благонамѣренные Пастыри, особенно Митрополитъ Ираклій Лисовскій, но и еще много оставалось совершить, чтобы исторгнуть Бѣлое Грекоунитское Духовенство изъ того забвенія, въ какомъ оно оставляемо было печальною политикою бывшей Польской Республики, возвысить оное въ глазахъ жителей, дать всѣмъ дѣтямъ духовнаго сословія приличное воспитаніе и въ самыхъ церквахъ возстановить въ первобытной чистотѣ обряды Восточной Церкви и правильность Славянскаго чтенія. Заботливый о вѣренномъ ему Духовенствѣ, Митрополитъ Іоса-

T U R C Y A.

Morning Chronicle zawiera list z Konstantynopola pod 21 Lutego, w którym czytamy: „Listy prywatne z Aleppu pod 30 Stycznia donoszą o wielkich poruszeniach wojsk w tej okolicy. Obawy Porty względem uzbrojeń Baszy Egipskiego, są jednak po większej części usunięte, gdyż *Mehmed-Ali* na uczynione wezwanie, ażeby się objaśnił o celu założenia obozu pod Bagdadem, odpowiedział, że tereźniejszy jego zebranie wojsk ma tylko na celu wynagrodzenie poniesionej porażki w Hedžas, i że dla tego ma zamiar wystać 30,000 ludzi pod dowództwem swojego syna wzdłuż brzegów Eufratu i tak przez granice północne wkroczyć do źródła kraju. Tym sposobem spodziewa się on wkrótce przymusić pokolenia buntownicze Arabów do uznania Sułtana. Tymczasem bardzo wątpić należy: azali to jest prawdziwy cel jego uzbrojeń. Rozważywszy, jakim nakazującym sposobem, *Mehmed Ali* żądał uznania swojej niezawisłości i potwierdzenia następstwa dla swojego syna, zdaje się, że powyższą swoją odpowiedzią chce tylko uspić Portę, ażeby potem, nagle zrzućciwszy maskę, wstrząśnięciem nieprzygotowanego przeciwnika, dojść do celu swoich życzeń. (A.P.S.Z.)

N E K R O L O G.

Ruski Greko-Unicki kościół, utracił głównego swojego Arcy-Pasterza, Najprzewielebniejszego Metropolitę Józafata, Arcy-Biskupa Połockiego, Prezydenta Greko-Unickiego Kollegium Duchownego i różnych orderów Kawalera, który umarł mając 82 lata wieku z żalem duchownej jego trzody i wszystkich, którzy znali wysokie jego zalety. Życie tego szanownego Arcy-Pasterza, poświęcone było Kościołowi i Ojczyźnie, którą Opatrzność dała mu w Rossyi. Pochodząc ze szlacheckiej familii *Bulhakow*, Gubernii Grodzieńskiej Powiatu Słonimskiego, otrzymał początkowe wychowanie od roku 1768 do 1774 w szkole Żyrowickiej, i z wewnętrzznego powołania do stanu zakonnego, szczególnie zaś do dawnych ustaw Św. Bazylego Wielkiego, wstąpił do jednego z klasztorów Greko Unickich, odbywając tymczasem i dalszy kurs Filozofii. W roku 1779 powierzony mu był obowiązek nauczyciela pierwszych klas w szkole Bereszeckiej, a w roku 1781 był nauczycielem krasomówstwa i poezyi w szkole Żyrowickiej. Ale ten zawód nader był szczupłym dla jego umysłu, przywiązanego do nauk. Przepędził około trzech lat w Rzymie, gdzie otrzymał stopień Doktora Teologii i prawa kanonicznego, a 1785 roku wyświęcił go na kapłana Biskup Grecki. Za powrotem do Litwy, zdolności jego zwróciły nań uwagę, nie tylko Zwierzchności Duchownej, ale i ówczesnego Rządu. Od roku 1785 do 1786 był kaznodzieją w Wileńskim klasztorze Greko-Unickim, a w roku 1786 Król Polski Stanisław mianował go Biskupem Koadjutorem Diecezyi Pińskiej i Turowskiej. W tym stopniu sprawował obowiązki Turowskiego Naczelnika Diecezjalnego do roku 1795 go, to jest: do czasu skasowania tej Diecezyi. Kiedy zaś w roku 1798, z Najwyższego rozkazu Cesarza PAWŁA I-go, przywrócona została Brzeska Diecezya Greko-Unicka, Najprzewielebniejszy Józafat był mianowany jej Biskupem. W roku 1812, w smutnym dla zachodnich Gubernij czasie najścia Napoleona, okazał niezachwiane przywiązanie do Tronu; od roku 1814, z Najwyższej woli, oprócz rzeczywistego swego obowiązku, sprawował jeszcze obowiązek Naczelnika Łuckiej Diecezyi Greko-Unickiej. Zasługi jego stały się bardzo wiadome Cesarzowi ALEXANDROWI I, który w roku 1817, wyniósł go na wakującą dostojność Metropolity Greko Unickich kościołów w Rossyi i obdarzył dochodami Archimandryi Św. Onufrego w Diecezyi Połockiej. Przybywszy do stolicy, Najprzewielebniejszy Józafat zajął miejsce Prezydenta z go Departamentu Rzymsko-Katolickiego Kollegium Duchownego, do którego, podług tamtoczesnego porządku, należały duchowne sprawy wyznania Greko-Unickiego. Od tego czasu zaczęły się jego więcej ogólne działania ku dobru kościołów Greko-Unickich, dla których wiele, w miarę możliwości, robił i uprzedni dobrze myślący Pasterze, szczególnie Metropolitę Hierakliusz Lisowski, ale wiele jeszcze zostawało dokonać, ażeby wydobyć świeckie Duchowieństwo Greko-Unickie z tego zapomnienia, w jakim było zostawione przez nieszczęśliwą politykę byłej Rzeczypospolitej Polskiej, podnieść je w oczach obywateli, dać wszystkim dzieciom stanu duchownego przyzwoite wychowanie i w samych kościołach przywrócić w pierwobytnej czystości obrządku kościoła wschodniego i czystość czytania Sławiańskiego. Troskliwy o powierzzone mu duchowieństwo, Metropolitę Józafat był ożywiany w ważnym swym zawodzie stateczną ku niemu przychylnością świętej pamięci Cesarza ALEXANDRA I-go, i teraz szczęśliwie panującego Monarchę, i okazał nowe

фать былъ одушевляемъ на важномъ своемъ поприщѣ постояннымъ благоволеніемъ къ нему блаженный памяти Императора АЛЕКСАНДРА I и нынѣ благополучно Царствующаго Государя, и явилъ новые опыты своей приверженности къ законной власти во время Польскаго мятежа. Его окружное воззваніе къ Грекоунитскому Духовенству, пылало негодованіемъ къ сему чуждому вѣры и чести порожденію Французской революціи. Стоя на краю гроба (по собственному его выраженію), онъ молилъ Всемогущаго воздвигнуть всѣхъ Членовъ и Пастырей Грекоунитской Церкви къ единодушному усердію быть поборниками мира и тишины, къ нарушенію коихъ стремились злоумышленники. Ни что столько не огорчало его какъ легкомысліе и неблагодарность ослѣпленныхъ. Онъ желалъ передать каждому свои собственные чувства безусловной преданности Правительству. За то и оба Монарха отличали и цѣнили его приверженность. Съ 1817 года, въ теченіе двадцати лѣтъ, Митрополитъ Иосафатъ былъ постепенно украшаемъ Орденами: Св. Анны 1-й степени, Св. Владимира 2-й степени, Бѣлаго Орла, Св. Александра Невскаго съ алмазными украшеніями, Св. Андрея Первозваннаго также съ алмазами, и наконецъ богатою Панагією; сверхъ того въ 1833 году Именнымъ Высочайшимъ указомъ изъ Епископовъ Брестскихъ возведенъ въ званіе Архіепископа Полоцкаго. Но достойный Представитель своей Церкви не о себѣ заботился, а объ ней, и имѣлъ утѣшеніе видѣть щедроты, постоянно изливавшіяся на нее отъ Престола. Еще въ 1828 году Грекоунитское Духовное вѣдомство, съ преобразованиемъ 2-го Департамента Римско-католической Коллегіи въ отдѣльную Грекоунитскую Духовную Коллегію, получило полную самостоятельность; вскорѣ за тѣмъ положено прочное основаніе воспитанію Грекоунитскаго юношества: учреждены двѣ Семинаріи и двадцать Уѣздныхъ и Приходскихъ училищъ; наконецъ съ передачею всей Грекоунитской части изъ Министерства Внутреннихъ Дѣлъ Оберъ-Прокурору Святѣйшаго Синода, дана возможность Грекоунитскому Духовенству постепенно достигать тѣхъ выгодъ и преимуществъ, какими можетъ пользоваться въ Имперіи одно лишь Духовенство господствующей вѣры. Мститый Іерархъ, глубоко признательный къ симъ милостямъ Царскимъ, не смотря на преклонность лѣтъ, старался и съ своей стороны содѣйствовать всѣмъ благимъ видамъ Правительства, и будучи всегда строгимъ почитателемъ Христіанской древности, неизмѣнно сохранявшей на Востокѣ, самъ, независимо отъ общихъ мѣръ Коллегіи, дѣлалъ разныя распоряженія къ устройству Грекоунитскихъ церквей по обрядамъ Восточнымъ. Домашняя церковь его въ С. Петербургѣ могла служить образцемъ для прочихъ: здѣсь, хотя и рѣдко по своимъ болѣзненнымъ припадкамъ, онъ совершалъ Божественное служеніе; здѣсь поставлялъ новыхъ Викарныхъ Епископовъ для общихъ Грекоунитскихъ Епархій и здѣсь же давалъ имъ совѣты, какъ служить вмѣстѣ и Царю Небесному и Царю Земному и утверждать Русскую происхожденіемъ пастыря въ любви къ ея Церкви и къ Россіи. Домашняя жизнь сего Архипастыря соответствовала гражданской. Онъ любилъ тишину, скромность, уединеніе; былъ для себя бережливъ, но благотворилъ всѣмъ, какъ могъ, и большую часть дня проводилъ въ молитвѣ. Последняя болѣзнь его, приключившаяся отъ разстройства въ желудкѣ, была кратковременна. Видя приближеніе смерти, онъ съ глубокимъ благоговѣніемъ исповѣдался, приобщился Св. Тайнъ и былъ соборованъ Св. елеемъ. Государь Императоръ, осведомившись объ опасномъ состояніи больного, изволилъ принять чрезъ Лейбъ-Медика Арендта заботливое участіе въ его болѣзни. Августѣйшее вниманіе подкрѣпило умирающаго старца на одну минуту: уста его произнесли вѣчную благодарность. Непрерывно самъ повторяя наизусть псалмы на Славянскомъ языкѣ, онъ испустилъ послѣдній вздохъ съ сердечною молитвою къ Богу, 23-го Февраля, въ 3 часа по полудни. Всѣ обряды къ напутствію въ жизнь будущую, какъ во время болѣзни, такъ и по кончинѣ его, совершены были надъ нимъ Епископомъ Оршинскимъ Василіемъ, который, по собственному его выбору, былъ еще въ 1834 году опредѣленъ къ нему въ помощь Викаріемъ, и нынѣ, по стеченію обстоятельствъ, незадолго до болѣзни его прибылъ въ С. Петербургъ. Торжественное отпѣваніе тѣла сего заслуженнаго Архипастыря происходило въ 26-й день Февраля въ его домовую церковь, а преданіе тѣла землѣ въ 28 день того же мѣсяца въ Соборной церкви Троицко-Сергіевой пустыни. (Смб. В.)

Съ 1-го числа наступающ. мѣсяца Апрѣля, принимается подписка на 2-й Кварталь сего года, на газету Литовскаго Вѣстника. — Цѣна по прежнему 2 руб. 25 коп. сереб.

ВИДѢНА. Типографъ А. Марциновскаго. Печатать дозволяется. Марта 29 д. 1838 г. — Цензоръ Стат. Совѣт. Кав. Лейбъ-Борисскій.

дowody swego przywiązania do prawej władzy w czasie rokosz polskiego. Okolna jego odezwa do Greko-Unickiego Duchowienstwa pałała nienawiścią ku temu niegodnemu wiary i honoru płodowi rewolucyi Francuzkiej. Stojąc już na brzegu grobu (podług własnych słów jego), błagał Wszechmocnego, ażeby wzbudził we wszystkich Członkach i Pasterzach Kościoła Greko-Unickiego jednomyślną żądę bydź obrońcami zgody i pokoju, na których zaktócenie rzucili się źle myślący. Nie go tak nie zasmucało, jak łatwowierność i niewdzięczność zaślepionych. Pragnął on przelać w każdego własne swe uczucia bezwarunkowego poświęcenia się dla Rządu. Za to też obadwaj Monarchowie nagradzali i szacowali jego przychylność. Od roku 1817, w przeciągu dwudziestu lat, Metropolita Jozafat był kolejno zdobiony orderami Św. Anny 1-go stopnia, Św. Włodzimierza 2-go stopnia, Orła Białego, Św. Alexandra-Newskiego z brylantowemi ozdobami, Św. Andrzeja pierwszego wezwania także z brylantami, i nakoniec kosztowną Panagią; nadto, w roku 1833 przez Najwyższy Imienny Ukaz podniesiony został z Biskupa Brzeskiego na Arcy-Biskupa Połockiego. Ale godny Reprezentant swego Kościoła nie o sobie myślał, lecz o nim, i cieszył się widząc łaski, które statecznie od Tronu zlewały się na Kościół. Jeszcze w roku 1828 duchowny zarząd Greko-Unicki, zamięniem 2-go Departamentu Rzymsko-Katolickiego Kollegium w oddzielne Greko-Unickie Kollegium Duchowne, otrzymało zupełną niezawisłość; wkrótce potem położono gruntowne osnovy wychowania młodzieży Greko Unickiej: założono dwa seminaria i dwadzieście szkół powiatowych i parafialnych; nakoniec po oddaniu całej części Greko-Unickiej z Ministerjum Spraw Wewnętrznych Ober-Prokuratorowi Najświętszego Synodu, dano możność Duchowienstwu Greko-Unickiemu otrzymywać kolejno te korzyści i prerogatywy, jakich może używać w Cesarstwie samo tylko Duchowienstwo wyznania panującego. Sędziwy kapłan, przenikniony do głębi duszy wdzięcznością, za te łaski Monarsze, pomimo podeszłego wieku, starał się ze swej strony dopomagać wszystkim widokom Rządu, dobro na celu mającym, i będąc zawsze gorliwym czcicielem starożytności Chrześciańskiej, która się bez odmiany zachowała na wschodzie, sam, nie zależnie od ogólnych środków Kollegium, czynił różne rozporządzenia do urządzenia Kościołow Greko-Unickich podług obrządku Wschodniego. Domowa jego kaplica w St. Petersburgu mogła służyć za wzór dla innych: tu, chociaż rzadko, dla swej choroby, odprawiał mszę świętą; tu święcił nowych Biskupów Wikaryalnych dla obu Dyecezyj Greko-Unickich i tu podawał im rady, jak mają służyć razem i Królowi Niebieskiemu i Królowi Ziemskiemu i utwierdzać Ruską z pochodzenia trzodę w miłości ku jej Kościołowi i ku Rosyi. Domowe życie tego Arcy-Pasterza odpowiednie było obywatelskiemu. Lubił spokojność, skromność, samotność; był dla siebie oszczędnym; ale innym wyświadczał dobrodziejstwa, podług możności, i większą część dnia trawił na modlitwie. Ostatnia jego choroba, pochodząca od zrujnowania żołądka, była krótką. Widząc przybliżanie się śmierci, z Chrześciańską pobożnością odbył spowiedź, przyjął Sakramenta Święte i ostatnie olejem świętym Pomazanie. Cesarz Jego Mość, dowiedziawszy się o niebezpiecznym stanie chorego, raczył oświadczyć przez Leib-Medyka Arendta, swoje troskliwe uczestnictwo w jego chorobie. Ten okaz Najłaskawszych względów, pokrzepił umierającego starca na chwilę: usta jego wieczną wymówiły podziękę. Nieustannie powtarzając napamięć psalmy w języku sławiańskim, wydał ostatnie tchnienie z serdeczną modlitwą do Boga, 23-go Lutego, o godzinie 3-ciej z południa. Wszystkie obrządki na drogę wieczności, tak w czasie choroby, jak i po jego skonaniu, odprawiał Biskup Orszański Bazyli, który, z własnego jego wyboru, był jeszcze w roku 1834 naznaczony mu do pomocy Wikaryuszem, a teraz, ze zbiegu okoliczności, nieco przed jego chorobą przybył do St. Petersburga. Uroczyste nabożeństwo nad zwłokami tego zasłużonego Arcy-Pasterza, odbywało się dnia 26-go Lutego w domowej jego kaplicy, a oddanie ciała ziemi dnia 28-go tegoż mjesiaca w Sobornej Cerkwi Troickiego klasztoru Św. Sergiusza. (G.S.P.)

Od dnia 1-go nādchodzącego mjesiaca Kwietnia, zaczyna się prenumerata na 2-gi tego roku Kwartal gazety Kuryera Litewskiego. — Cena zwyczajna rubli srebrem 2 kop. 25.